

Ühe õpetaja lugu

Soovin teiega jagada ühte lugu, mis on mu ellu sügava jälje jätnud. Töötan koolis õpetajana. Mu klassis õpivad eri vanuses lapsed - alates kolmandast kuni üheksanda klassini. Nende seas on nii energilisemaid kui ka vaiksemaid ja omaette hoidvaid lapsi, kuid olen neist igaühega kontakti saavutanud ja kuni viimase ajani arvasin, et tunnen neid hästi. Kolme aasta vältel õpetasin üht seitsmenda klassi lastest koosnevat rühma. Lapsed olid küll erinevad, kuid üldiselt sõbralikud, ja klassis ei viidanud miski kiusamisele. Nende seas oli üks poiss, kes oli iseenesest rahuliku iseloomuga, kuid suutis mingil moel klassikaaslaste seltskonnas alati tähelepanu keskpunktis olla. Rõõmus, seltskondlik ja üldse mitte agressiivne poiss. See kestis kuni üheksanda klassini, kui ühel päeval poiss enam kooli ei tulnud. Järgmisel päeval saime teada, et ta oli sooritanud enesetapu. 15-aastane noormees, kes veel eile heitis koos sõpradega nalja, ei tulnud enam kooli. Nädal hiljem toimunud matustel osalesid sugulaste kõrval ka õpetajad ja kõik klassikaaslased. Veel praegugi tundub see kõik minu jaoks ebareaalne: näha, kuidas isa ja vend sulgevad kirstu kaanega, kuidas mängib muusika, mida poiss vahetunnis kuulata armastas. Enesetapu põhjustest ei rääkinud keegi. Vanemad palusid, et selle juhtumi üksikasju ei avaldataks. Pärast matuseid tuli minu juurde üks poisi klassikaaslane, kellega ta rohkem suhtles. Ta rääkis mulle teo põhjusest. Poiss oli vanematele tunnistanud, et on gei. Vanemad sellega leppida ei suutnud. See lugu juhtus juba ammu ja on möödunud piisavalt aega, et sellega leppida, kuid seda kirja pannes täituvad mu silmad ikka veel pisaratega. Ma ei saa aru, miks ei suuda vanemad oma last mõista. Ma ei kujuta ette, milliseks muutub meie ühiskond, kui toimuvad sellised hirmsad asjad. Ma ei küsi nõu, vaid mõistmist. Kuulake ja kuulge oma lapsi. Sest kui nad jagavad teiega kõige sügavamaid saladusi, tähendab see seda, et nad usaldavad teid ja loodavad teie toele.